

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie z powództwa E. sp. z o.o. sp. k. w R.,
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki,
o wydanie świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 9 grudnia 2025 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 5 czerwca 2025 r. w sprawie o sygn. akt VII AGz 914/24

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od E. sp. z.o.o. sp.k. w R. na rzecz Prezesa Urzędu
Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych)
tytułem zawrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu
zażaleniowym**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 czerwca 2025 r., sygn. akt VII AGz 914/24; VII WSC 76/25 Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił skargę kasacyjną wywiedzioną przez E. spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w R..

Na powyższe postanowienie zażalenie wywiódł powód, zaskarżając je w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie:

1. art. 398¹ § 2 k.p.c. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna od postanowienia Sądu Apelacyjnego w przedmiocie oddalenia zażalenia jest niedopuszczalna;
2. art. 398⁴ § 1 k.p.c. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagań określonych we wskazanym przepisie co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej;
3. art. 398⁶ § 1 k.p.c. - poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji odrzucenie skargi kasacyjnej;
4. art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. - poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji nieuwzględnienie skargi kasacyjnej co spowodowało nierozpatrzenie sprawy Powoda przez Sąd Najwyższy.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie w przedmiocie oddalenia zażalenia.

Na powyższe zażalenie pismem z 17 lipca 2025 r. odpowiedź wniósł Prezes Urzędu Regulacji Energetyki domagając się jego oddalenia w całości oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Jak wynika z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, regulacja art. 398¹ § 1 k.p.c. wyłącza dopuszczalność skargi kasacyjnej od innych niż enumeratywnie w niej wymienionych prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, chociażby kończyły one postępowanie w sprawie (zob. m.in.

postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2024 r., III CZ 219/23). Warunek, aby orzeczenie kończyło postępowanie w sprawie, dotyczy zatem wyłącznie prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji oraz postanowień sądu drugiej instancji - ale tylko wydanych w przedmiocie odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania. Jak podkreśla się w orzecznictwie, przypadki te powinny być wykładane ściśle (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lipca 2022 r., III CZ 248/22).

W odniesieniu do spraw z zakresu regulacji energetyki, istotne znaczenie ma także art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c., stanowiący, że skarga kasacyjna od orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Norma ta nie wpływa jednak na zamknięty katalog przedmiotowy orzeczeń do których możliwe jest wywiedzenie skargi kasacyjnej, a dotyczy wyłącznie wymogu kwotowego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2025 r., I NZ 37/25). Powyższe oznacza, że skarga kasacyjna w postępowaniu z zakresu regulacji energetyki przysługuje od wydanego przez sąd II instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Jak zasadnie podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęcie innej interpretacji stanowiłoby naruszenie zasad dotyczących relacji zachodzących pomiędzy przepisami ogólnymi i szczególnymi. W przypadku, gdy ustawa nie wprowadza rozwiązań szczególnych w danym zakresie, zastosowanie znajdują normy ogólne. W niniejszej sprawie jest to przepis art. 398¹ § 1 k.p.c. (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2022 r., I NZ 4/21).

Przenosząc powyższe na realia rozpoznawanej sprawy, należy podkreślić, że przedmiotem skargi kasacyjnej jest postanowienie Sądu Apelacyjnego z 11 marca 2025 r., które dotyczy oddalenia zażalenia powodowej spółki na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 14 października 2024 r. wydane w sprawie o sygn. akt XVII Amz 18/23, którym sąd pierwszej instancji oddalił zażalenie powoda na postanowienie Prezesa URE odmawiające powodowej spółce wydania świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej. Z treści tego postanowienia wynika, że choć kończy ono postępowanie w sprawie, to jednak nie należy do żadnej z kategorii orzeczeń wskazanych w art. 398¹ § 1 k.p.c.

To zaś oznacza, że nie podlega ono zaskarżeniu w drodze skargi kasacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 września 2006 r., II PZ 33/06; 7 kwietnia 2010 r., II PZ 10/10, 6 marca 2024 r., I NZ 42/23).

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty wskazujące na naruszenie art. 398¹ § 2 k.p.c., art. 398⁴ § 1 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 1 k.p.c. Zwrócić należy uwagę, że skarżący nie przedstawia żadnych argumentów na ich poparcie.

Mając na uwadze powyższe, skarga kasacyjna wniesiona przez skarżącego jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeka jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzeka na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1935 z późn. zm.), jak w punkcie 2 postanowienia.

MR

[r.g.]